

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **T. P.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2015, č. j. MV-143795-5/SO/sen-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 81/2015 – 55, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 81/2015 – 55, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. 57 A 81/2015 – 55 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2015, č. j. MV-143795-5/SO/sen-2014 (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 9. 2014, č. j. OAM-59774-27/DP-2013 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V tomto návrhu stěžovatelka uvedla, že na území České republiky má rodinné a sociální zázemí a především obchodní společnost, kterou řídí. Její návrat by byl nenahraditelnou újmou a následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku nemůže jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a přiznání není v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatelka se na území ČR nachází legálně poměrně dlouhou dobu. Pobyt má povolen i manžel stěžovatelky. Stěžovatelka by nebyla schopná účastnit se chodu společnosti, čímž by byl ohrožen její provoz. Nelze opomíjet ani právo

stěžovatelky na spravedlivý proces, k němuž patří i možnost stěžovatelky osobně se účastnit soudního řízení, popř. být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem. Stěžovatelka odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76. Stěžovatelka nemůže souhlasit s běžnou argumentací správního soudů, podle které až rozhodnutím o správním vyhoštění může stěžovatelce vzniknout nenahraditelná újma.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížnosti takový účinek přiznán, musí stěžovatel v prvé řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11; veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), který musí v odůvodnění svého návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

Stěžovatelka tuto povinnost splnila. Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku především tvrzeným nepřiměřeným zásahem do svého soukromého a rodinného života. Stěžovatelka na území České republiky řídí obchodní společnost a tvrdí, že k tomu je potřeba její osobní přítomnosti. Osobní přítomnost je možná pouze na základě pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že vzhledem k jejím stávajícím poměrům, by pro ni vycestování mohlo znamenat nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je pro výkon stěžovatelčina ústavního práva na spravedlivý proces taktéž vhodné, aby mohla zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je v tomto řízení zastoupena advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (srov. také stěžovatelem citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 73/2011 – 100).

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze tvrdit, že ona nepoměrně větší újmu by jí mohla vzniknout až na základě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

pokračování

K tomu lze citovat z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100: „*Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu.*“

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska dalších podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovatelky na území ČR do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti, jakkoli dotklo práv třetích osob, ani že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelce neměla být prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že nepobývala na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvody uváděné správními orgány v jejich rozhodnutích tak nezakládají žádná bezpečnostní či jiná rizika pro Českou republiku. Nejednalo se tedy např. o případ, kdy je stěžovateli zrušen dlouhodobý pobyt z důvodu, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (např. se dopouští určité trestné činnosti).

Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96). Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci se tedy až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu